

Som ovenfor omtalt maa Devalueringen af den franske Franc ses paa Baggrund af de fortsatte Prisstigninger i Frankrig, hvilke langt har oversteget de Prisstigninger, der har fundet Sted i de vigtigste af de Lande, med hvilke Frankrig samhandler, og det som Følge heraf opstaaede stærke Misforhold mellem Francens ydre og indre Købekraft. Den uheldige Udvikling er yderligere blevet skærpet derved, at Genopbygningen og en hermed følgende Rationalisering af Produktionsprocessen bl. a. som Følge af en urolig politisk Udvikling kun er skredet langsomt frem.

I Relation til Udenrigshandelen gav det ovennævnte Misforhold mellem Francens indre og ydre Købekraft sig Udslag i et stadig voksende Underskud paa den løbende Betalingsbalance. Den iværksatte Eksportoffensiv gav kun smaa Resultater, idet det med det stigende franske Pris- og Omkostningsniveau blev stedse vanskeligere for franske Produkter at møde Konkurrencen paa udenlandske Markeder. Hertil kom, at de Producenter, der havde Mulighed for at eksportere, kun kunde have ringe Interesse heri, da Eksportprovenuet, omregnet efter de lave officielle Kurser, var mindre end den Indtægt, der kunde opnaas ved Salg i Indlandet. Da Eksportprovenuet i Forbindelse med øvrige Indtægter paa den løbende Betalingsbalance ikke gav Mulighed for at financiere den efter Genopbygningsplanerne nødvendige Import, var fortsatte Laanoptagelser i Udlandet nødvendige, saaledes i Eks-Imbank, Interbank samt Interfond. I Særdeleshed gjorde Mangelen paa konvertibel Valuta sig mærkbar gældende.

Under den ovenfor beskrevne Udvikling gjorde der sig ydermere en stærk Utilbøjelighed gældende til fra Udlandet at hjemføre franske Tilgodehavender, uanset, at der for disse bestod Hjemførselspligt. Ej heller kunde de antagelig ret betydelige Beløb i fremmed Valuta eller Guld, der befandt sig i privat Eje i Frankrig, forventes at blive udbudt til Salg.

Som Forholdene laa, var der hverken i Frankrig eller i Udlandet Tvivl om Nødvendigheden af en Francdevaluering, ligesom ogsaa Valutafondens Godkendelse kunde opnaas hertil, da der ikke kunde være Tvivl om, at den franske Økonomi befandt sig i en »fundamental Uligevægt«, hvilket som bekendt i Henhold til Artikel IV i Valutafondens Statutter er Betingelsen for at tillade Ændringer paa mere end 10 pCt. fra den af Valutafonden godkendte Kurs. Medens der ikke kunde herske Tvivl om Nødvendigheden af en kraftig Devaluering, kunde det være tvivlsomt, hvorvidt netop en Forhøjelse af de udenlandske Valutakurser paa 80 pCt. vilde være tilstrækkelig til at skabe Ligevægt paa den løbende Betalingsbalance. Det er med denne Motivering, at den franske Regering som en Overgangsforanstaltning har ønsket gennemført et System, der opretholder en dobbelt Notering af udenlandske Valutakurser, uanset at en saadan Ordning strider mod Artikel VIII i Valutafondens Statutter. Ved at indføre et frit Valutamarked proklamerer den franske Regering, at man vil søge at finde frem til en Ligevægtskurs, hvoraf formentlig maa fremgaa, at den Kurs paa udenlandsk Valuta, der er etableret efter Devalueringen, kun kan betragtes som midlertidig og maa korrigeres under Hensyn til den fremtidige Udvikling. I denne Forbindelse bemærkes, at Ligevægtskursen til enhver Tid vil være afhængig af, hvorledes fransk økonomisk Politik former sig.

Ved det ovenfor omtalte Maal kan Frankrig siges i al Fald i en Overgangsperiode at være vendt tilbage til den i Førkrigstiden anvendte Politik, hvor Valutakursen var den variable Faktor, som man tilpassede efter Udviklingen i den udenlandske Økonomi. Dette indebærer samtidigt, at man har forladt et af Bretton-Woods Planens Grundprincipper, hvorefter Valutakurserne bør stabiliseres, medens Staten ved sin Penge- og Finanspolitik bør tilpasse den økonomiske Udvikling til den givne Valutakurs, hvorved man særlig har hæftet sig ved de uheldige Virkninger, et Deprecieringskapløb mellem Landene kan indebære. Naar man i Frankrig, i Lighed med hvad der i 1947 fandt Sted i Italien paa dette Punkt, har fraveget Valutafondens Princip, har man utvivlsomt med de hidtidige Erfaringer med Hensyn til Muligheden for at føre en effektiv økonomisk Politik handlet realistisk.

Det maa dog herved ikke overses, at Virkningerne af en saadan Politik meget vel kan bringe andre Valutaers Stabilitet i Fare. Særlig har man fra engelsk Side næret Ængstelse i denne Henseende. Selvom Sterling ikke kan omsættes paa det frie Valutamarked i Paris, vil en formodet Overvurdering af det engelske Pund